

Martina Frühaufová
Daniel Weber

HLEDÁNÍ BODU

G

ROAD MOVIE O NACHÁZENÍ A ZTRÁCENÍ

Hledání bodu G

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Martina Frühaufová, Daniel Weber
Hledání bodu G – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Martina Frühaufová / Daniel Weber

Hledání bodu **G**

Bůh pozapomněl do kamenných desek vytesat jedenácté přikázání: „Nebudeš kouřiti a přibližovati se s otevřeným ohněm k čerpacím stanicím.“ No, nikdo není dokonalý. Pod cedulí s přísným zákazem jsem přemýšlel a v ruce žmoulal cigaretu. Opřený o ocelový sloup nesoucí betonovou střechu, propocená košile se mi lepila k zádom. Chybělo mi odhodlání opustit jediný stín široko daleko a zapálit si v žáru časného červencového odpoledne. Vlastně se mi ani kouřit nechtělo, jen jsem potřeboval úmorné čekání rozdělit na dvě poloviny. Den blbec, stopování vůbec nešlo. Kdybych jel autobusem, mohla mě touhle dobou nepochybně vítat Bratislava, třeba i pivo v restauraci na zahrádce pod kaštany. Chutnala by mi teplá břecha u politého stolu, tady jen marné čekání s ušima nastraženými na náznak zvuku motoru.

Za dvě hodiny se u pumpy zastavilo všehovšudy pět strejců v montérkách pro benzin do svých sekaček a řetězových pil, tři rodinné výlety a jeden tlustý bludný Holanďan. Čertví, jak se sem mohl dostat. Ustrašeně se nacpal zpátky do vozu, i když jsem na něj spustil anglicky. Beztoho by ještě vyžadoval příspěvek na benzin. Stará vesta, za holandskou loď ani žraloci neplují, a co Skot upustí, Holanďan zvedne. V duchu jsem poskytl nebesům lhůtu jednoho a posledního auta, s výstrahou, že se jinak odejdu svalit k nejbližšímu rybníku a večer zalezu do první hospody. Tam se budu věnovat nestřídmé konzumaci piva a hřešit všemi dostupnými

prostředky. Ostatně kdoví, jak se to původně semlelo s prvními kamennými deskami z hory Sinaj, které údajně Mojžíš rozbil – rozčílený nezodpovědným chováním svých příbuzných. Ale moc si nepomohl – a hned musel klusat pro jiné. A podle mého mínění, žádný duplikát nemůže být dokonalý. Pokud si dobře pamatuju, nepřijemné příbuzné potom pokousali hadi. Odlepil jsem se od sloupu a odevzdaně vykročil do tetelícího se vzduchu nad betonem.

„Kouřit mi tady nebudete!“ ozvala se za mými zády naondulovaná babice, když jsem vzal do ruky zapalovač. Pro odpověď obyčejně nechodím daleko, ale musel jsem v duchu ocenit její trpělivost. Dvě hodiny na mě čuměla skrz sklo budky, a přesto dokázala neotravovat. Konečně našla záminku k buzeraci.

„Nebojte, paní vedoucí. V žádném případě bych si nedovolil ani škrtnout, kouření na čerpací stanici je hřích.“ Překročil jsem záhon růžiček lemující benzinovou pumpu, vycouval do bezpečné vzdálenosti a vyfoukl prvního šluka. „Nebudu dělat vlny. Máte to tu moc pěkný, ty kytky musely dát spoustu práce.“ Slunce se mi opřelo o zátylek, v horku mi ani tabákový kouř nevoněl.

„To víte, jeden se furt musí starat, zvlášť o takovejch pařákách. Zalívat se musí každou hodinu.“ Babici kompliment potěšil, viditelně pookřála. Titul „vedoucí“ jí najednou udělal dobře a moje cigareta jí přestala vadit. O jejím častém zalévání by se ovšem dalo s úspěchem

pochybovat, kdybych nebyl diplomat. Přece jsem trčel u sloupu dvě hodiny, než její služební bedlivost vystřídala touha buzerovat smíšená s mateřským reflexem.

„To jste si na stop vybral špatnej den, určitě musíte být utahanej jako kotě. Pojdte dovnitř, udělám vám kafičko.“ Laskavost se odmítat nemá, zvlášť když má člověk košili přilepenou na zádech, byť si pozvání na „kafičko“ může vykládat různě. Vzal jsem bágel a přenesl ho k boudě.

Žádná klimatizace, jen větrák, který dokázal vyrobít rozdíl deseti stupňů, okno místnosti s kanapem se dívalo do lesa. Žena, při bližším pohledu věkem má vrsťevnice, postavila čajník s vodou na plotýnku, posadila se a přehodila si nohu přes nohu. Proti oknu se objevila v profilu tváře lehká aura pudru, nemohl jsem si nevšimnout vodou čerstvě přilíznutého účesu a načechrané ofiny. Žádná záminka k buzeraci, naopak, k seznámení. Na to mám čuch. Tam, kde jí mělo něco přebývat, chybělo, a kde mělo chybět, přebývalo.

„To je od vás moc hezký, dneska je fakt děsnej pařák.“ Na teplotu nemělo smysl se ptát, spíš jsem si mohl všimnout dvou rozepnutých patentek na blůze a knoflíku na vařiči nastaveného na nesmělý úhel. Hrála o čas, tímhle tempem by se voda neuvařila ani za hodinu. Mateřský reflex pumpařku zřejmě nevedl, nastupoval pud lovce. Nejvyšší čas mít se na pozoru. „Určitě máte v okolí nějaký pěkný rybník na koupání, dneska se na cestování asi vykašlu.“

„Jo, necelej kilometr dole.“ Dáma si zapalovala cigaretu nad plným popelníkem. Navíc když jsem předtím nesl svého netípnutého vajgla kolem tankovacích stojanů, vůbec neprotestovala. Stačila by jiskřička a kouření se změní ve velmi smrtelný hřích. „Pěkný koupání a večer se u nás v hospodě hraje. Slaví se začátek léta.“ Žena s pohledem vědmy zabořeným do hrnku věštila ze starého lógru. Vypustila decentně kouř, s hranou grácií potočila ruku s cigaretou, aby ukázala volný prsteníček. Tedy rozvedená, bezpochyby na lovu. Zapředla rozhovor a potom už jen beznadějně kecala. Ze svého místa sledovala půlenou obrazovku se záběry dvou kamer, během půlhodiny usedl na asfalt jediný vrabec, zřejmě omylem, a znuděný zase odletěl. Doba vyplněná žvaněním o houbách, trablích s dospělými dětmi a borůvkách mě zmáhala, historky o dcerce Alence na průmyslovce dorážely. Začal jsem přemýšlet, jestli mi pod betonovou střechou nebylo lépe. „No, snad už to bude.“ Hostitelka srovnala kolena a zvedla se k čajníku. Ačkoli na něm klidně udržela ruku, nadějně na mě mrkla, a než stačila pokračovat v mlácení pantem, na obrazovce se v pohledu zleva i zprava objevila Fabie. Asi tak nějak chodí prvňáčci ve dvojstupu. Začal jsem se modlit, aby to nebyl zase nějaký rodinný výlet. „Tak bacha, to je někdo cizí,“ vykvikla žena s obavou, která se potvrdila. Vystoupila dáma v černých brýlích a na kramflíčkách. Rozhlédla se a zastavila, snad myslela, že jí pumpařka přichvátá v ústrety s pomocí při

tankování. Těžce se mýlila – vrstevnice se vykolébala na zápraží, nabízela jen pedagogický dozor.

„Tady je samoobsluha!“ Patová situace, když dva si dva nechtějí zadat, přišla moje chvíle.

„Dobrý den, mohla byste mě vzít směrem na Brno?“ využil jsem poslední příležitosti seslané přímo z nebes, než se definitivně půjdu utopit do místního kachňáku. A vzal bych i nabídku do pekla. Dáma mlčky přikývla a ustoupila od stojanu, aby mi udělala místo. „Devadesát pět, nebo devadesát osm?“

„Normální, bezolovnatý,“ pokrčila rameny. Blondýna nezasažená oktanovým číslem, značka Natural jí viditelně neříkala nic. Svíral jsem čerpací hubici a dával pozor, aby benzin ve finále nevychrslt přes přírubu nádrže. Babin z pumpy mi po celou dobu probodávala záda nepříjemným pohledem. Až se tady příště stavím na stop, zavolá policii nebo mi nalije postřik na růže do toho kafe, které by se mohlo do té doby začít vařit.

Přístup nešikovné naivky vždycky zafunguje, stačí se zatvářit, že vůbec netuším, co se do auta tankuje, a každý chlap se cítí jako král. Velmi praktické! Každopádně, všichni pořádní chlapi vypadají s nějakým nástrojem dobře. A je docela jedno, jestli je to meč, kosa nebo samopal. Prostě jim pracovní póza sluší, vypadají daleko lépe, navíc

se hned pozná úplný trouba. Chlap, který umí za něco vzít – za cokoli, je osvěžením v tom moři intelektuálů, ve kterém už léta plavu. Tenhle nevypadá špatně. Kdoví, jestli si to uvědomuje. Ale asi ano, vypadá soustředěně, jenomže moc dobře ví, že ho sleduju. I když tohle je u mužských normální, že se dovedou soustředit. V tom se lišíme, mají v mozku jen jedno centrum pro zpracování informací. My ženské jsme roztěkanější. Nepamatuju si, že bych někdy „jenom“ tankovala. Není-li po ruce nikdo ochotný, snažím se, aby se tankovalo samo, a mezitím si umyju okna nebo vyřídím nějaký telefon.

Otestovat chlapa pohledem je snadné, boty hovoří za všechno. V tomhle případě těžké bufy s traktorovou podrážkou, trochu špinavé, sepraná košile, džíny s koženým páskem a klidný pohled. Suverén, nepochybuje o sobě. Nejvíc o člověku prozradí ruce, stojí za pozornost. Drobné jizvičky, čerstvé i dávno zahojené, hovoří o práci, případně může jít o domácího kutila, jenže pozor, nebo o notorického nešiku. Hned mě upoutal jeho prsteníček na levé ruce! Nechal ji položenou na kapotě. Nejde mi o absenci zlatého kroužku, vdavekchtivá už dávno nejsem. Prsteníček téměř dosahuje délky prostředníčku. Maminka by mě okamžitě varovala, že si mám dát pozor na muzikanta nebo karbaníka. Asi nevěděla, že to taky znamená větší plodnost spojenou s vysokou koncentrací testosteronu v krvi.

Hodně dávno, když jsem se ještě coby středoškolačka vracela stopem z nějaké brigády, mi zastavil chlápek v ná-

kladáku. Nic na něm nebylo, ale ty ruce... Velké, opálené, sebevědomé. Pořád jsem se na ně dívala, prsteníček dlouhý jako prostředníček, to mi připadalo zvláštní. Neodolala jsem a položila na ni shora svoji dlaň. Cítila jsem, jak ruku pode mnou opustil klid, auto naopak zpomalilo a zastavilo u krajnice. Se zatažením ruční brzdy se ke mně otočil. Bylo to fajn, když mě ty velké opálené ruce objaly a zdálo se, že jich je mnohem víc než jen dvě. Byly to hodně šikovné ruce, ještě dnes si pamatuju jejich dotyky. Ale už míň si vybavuju obličej toho chláпка, nepamatuju si ani jeho jméno, i když mi ho řekl, dokonce mi na krabičku cigaret napsal adresu a telefon. Jenže krabičku jsem vyhodila chvíli poté, co mě vysadil před domem. Nikdy jsem nekouřila, co by řekla maminka. Žádný muzikant.

„Fabie vždycky devadesát pět, jinak si podpálíte píсты,“ poznamenal jsem při zapínání pásů a děkoval nebesům za poslední šanci. Dáma si zouvala střevíčky, aby mohla řídit bosa, babice z rozpáleného betonu zřejmě posílala tiché kletby. Jsou tři místa, která ženskou prozradí a zradí. Nohy, hřbety rukou a krk. Všechno ostatní se dá napajcovat, namalovat nebo skrýt. Moc hezká dáma, trochu baculka, sportovní sestřih ji sice dělal mladší, ale jinak také patřila k topografickým útvarům – vrstevnicím. Jukla po zakaboněné pumpař-

ce a s elegancí mondény spustila své tmavé brýle na konec nosu.

„Vy jste té paní něco udělal?“ zeptala se podezřívavě a pak nastartovala a šlápla na plyn. Zatačku na hlavní vybírala pozorně. Nad čistou pravdou, jak jsem nechtěl dělat společnost u nekonečného kafe, se pobaveně ušklíbala. „Kam cestujete? Někam daleko?“

„Do Koločavy.“

„Tak takovou cestu vám nezávidím. To je až na Ukrajině, ne? Pozdravujte ode mne Nikolu Šuhaje a Eržiku.“ Bylo vidět, že povinnou školní četbu nevynechala. „Já zahýbám na jih, na Jugošku.“ Mohl jsem opáčit, že zahýbají jen lidé, protože auta zatačejí, ale nemělo smysl machrovat a nechal jsem to být. Znáám dvě krajní trapnosti na stopu: trapné ticho a trapné kecy.

„Pustíme si country?“

Dáma se vstřícně usmála a přeladila rádio. „Kouříte?“ povytáhla popelník. Už jen zbývalo, aby mi nabídla panáka a něco chtěla. Nemýlil jsem se, počkala jen pár vteřin.

„Vy jste tremp nebo jen čundrák?“

„V tom přece není žádný rozdíl.“

„Všimla jsem si, že nemáte nůž. To je přece rozdíl.“

„Kdepak. Dřív jsme nosili široký opasky s noži a vysoký boty. Oboje je nepohodlný. A taky jsme tahali telata nebo usárny, ale teď se nosí spíš krosny. Ani pod dekou už nikdo nespí. Všechno je jinak. Už se ani nikdo neroz-

čiluje nad plynovým vaříčem. Dokonce jsou lidé, kteří si v lese postaví dvoupatrovou chatu s bazénem, před ní zaparkují mercedes, a přece se považují za trampy.“

„Abych pravdu řekla, to vaše trempování nechápu. Chodit po lese, klábosit u ohně a půjčovat si ženské...“ Významně se odmlčela, ale než jsem stačil nechápavě otevřít pus, pokračovala: „Víte, já jsem sexuoložka, tak mě to zajímá. Slyšela jsem, že aby holky dostaly najíst, musely tancovat nahé kolem ohně a pak vyhovět každému.“ Rozesmála mě jako houpacího koně.

„Jo, možná se něco takového říkalo, snad aby matky odradily dcery, ale holek jsme si vždycky vážili. Táhly stejný náklad jako my, snášely stejné nepohodlí. Kdyby se jim v lese nelíbilo, mohly zůstat doma v teple.“

„No, ale sex v lese přece nějaký byl a je? Máte nějaké zkušenosti?“ Opět si spustila brýle na špičku nosu a hodila na mě napůl tázavý a napůl pobavený pohled. Byl bych radši, kdyby se víc věnovala sledování silnice.

„Nějaké zkušenosti opravdu mám, ve svém věku. Určitě v lese nikdo netančí, vlastně ani trampský písničky nejsou k tanci. Holek bylo vždycky málo, mohly si kluky vybírat a vybíraly. Tenkrát musely počítat s pravděpodobností, že s kým přijdou do jiného stavu, toho si vezmou. A interrupční komise? Vždyť jsme podobný ročník.“ Podívala se na mě nesouhlasně – nelíbil se jí můj odhad, ale nechala mě mluvit. „Říkalo se, že jedna holka dokáže rozhádat celou osadu, jenže tenkrát holka mu-

sela dbát taky na svou pověst, takže ze sexu v lese velký téma neuděláte.“

„A jak je to teď?“

„Skoro bych si tipnul, že k vám do ordinace holky z lesa se svými problémy nechodí. Z těch, které nepře-staly jezdit, se staly korpulentní dámy, do spacáku se sotva vejdou samy. A mají rády pohodlí, měkkou postel a teplou vodu. Vlastní byty, chaty, žádný orgie v lese ne-ocekávejte. Nezapomeňte na klíšťata, když se zakousnou do nějaké pikantně nepřístupné části těla!“

„Nejde mi o orgie. Píšu dizertační práci o sexuálním historicismu, význam sexu se přece vždycky trochu přeceňoval.“ Dorazilo mě její sebevědomí a představy o sexu. Smíchy jsem se trochu přidusil, až mi málem vystřelila nudle z nosu. „Čemu se tak strašně smějete?“ ozvala se dotčeně a jen na poslední chvíli stihla za troubení protijedoucího vozu strhnout volant. Přejížděla dělicí čáru, auta v protisměru divoce blikala.

Tak to bylo o fous. Zpomalila jsem, ruce se mi rozklepaly. Můj pasažér se přestal smát, přesto se nevnucoval s poučováním, jak mám jezdit. Začal mě zajímat ještě víc, jen jsem si už netroufla ho za jízdy příliš podrobně pozorovat. Společná jízda autem, se ženou za volantem, je pro muže silně zátěžová záležitost. Málokterý chlap dokáže ženu v téhle

roli akceptovat, nedůvěřuje jí a bojí se. Jen chlapi bez řidičáku jsou v klidu, ale ti mají zase jiné problémy.

Jen letmým pohledem přes zrcátko – jo, s ním bych se dokázala vyspat. Od dob, kdy jsem pochopila, jak to mezi muži a ženami je, posuzuju chlapy právě podle toho, jestli by to s nimi šlo, nebo ne. Jeden klient říkal, že je to pudové: „Bud' to pude, nebo nepude.“ Odešel s předpisem na Viagra, a stejně to nešlo. Ovšem chyba nebyla v něm ani v práškách, jeho manželka byla přitažlivá asi jako pytel tvarohu.

Jinak takový pasivní přístup není ničím výjimečný, cítí to tak většina ženských. Upřímně řečeno, těch chlapů, které jsem na první pohled a jen teoreticky a platonicky přijala do své postele, zase tolik nebylo. Existují různé hypotézy, proč se lidé přitahují, ale já vždycky sázela na intuici a totéž radím svým klientům. Ať naslouchají svému tělu, je chytré, naznačí. Peníze nebo postavení jsou nespolehlivými afrodiziaky, působí jenom chvíli. O mamínčině teorii dlouhého prsteníčku jsem radši nikomu nevykládala. Poslední výzkumy tvrdí, že takoví jedinci se v prenatálním věku vyvíjeli v plodové vodě s vyšší koncentrací testosteronu. A zase jsme u toho.

Už na základní škole jsem provokovala učitele. Tehdy školství ještě nebylo tak přefeminizované, přesto se objektů na vyspání mezi učiteli nikdy moc nevyskytovalo. Co si vzpomínám, zaujal mě jenom chemikář, což byl fakt pěkný chlap. Dnes, s odstupem času mi je líto, co si musel se mnou vytrpět. Přihlásila jsem se do chemického kroužku, doma

dělala pokusy a pod nejmenší záminkou za ním brouсила do kabinetu. Důvodů se našlo vždycky dost. Všiml si, že jsem k němu vzplanula, a myslím, že mu to dělalo dobře. Ne, nemyslím, vím to. Pochlubil se celé škole, věděli to úplně všichni, což mi došlo, když tragicky zemřel. Základní škola už sice byla za mnou, ale příbuzní o mně věděli, pozvali mě na pohřeb a já mu tam zazpívala za houslového doprovodu učitele hudební výchovy tklivou českou lidovou „Ej padá, padá rosenka, spaly by moje očenska...“

„Spala by, spala tvoje očenska,“ poznamenala jedovatě baba češtinářka a snížila mi známku na vysvědčení o stupeň.

„Omlouvám se, že vás rozptyluju při řízení.“ Schoval jsem kapesník, ale pořád se mi nedařilo nasadit zdvořile pozitivní masku. „Jen jsem si představil sexuální historicismus. Neříkejte, že začínáte klasicky: Již staří Římané a Řekové...?“

„To byste se divil, jak tenkrát měli vyspělou kulturu sexu, o Indii nemluvím, vlastně o celé Asii. Dokázali sex povýšit k náboženství!“ Z předchozí hrozící autonehody se otřepala rychle. Podle ní se nic nestalo, všichni uhnuli. Mentorským hlasem mi začala vykládat o poměrech v Pompejích, jenže v tom mi docvaklo docela něco jiného.

„Moment. Jo, dnes se snaží povýšit náboženství k sexu. Jsem sice laik, ale už pračlověk, *homo erectus*...“ Za nejspíše vtipkování o ztopořeném člověku mě zpražila pohledem. „Ale já to myslím vážně! V muzeu ve Věstonicích jsem viděl kostěného robertka. Teda na ruční pohon.“ Znechuceně se ušklíbla, že si z ní dělám legraci. Po levé ruce začínaly vykukovat brněnské paneláky.

„Ještěže brzo vystupujete. S vámi bych asi daleko nedojela.“

„Paní doktorko, zcela vážně. V Dolních Věstonicích v expozici vykopávek z paleolitu mají předmět, který nemůže představovat nic jiného. Velký asi jako můj malíček, takhle zahnutý a s držátkem. Všechny ostatní předměty jsou nějak popsány, tenhle je umístěný stranou, bez popisu. Vzbuzoval by zřejmě nežádoucí pozornost prudérních návštěvníků. Jestli jedete přes Vídeň, tak se tam můžeme zastavit.“ Upřímně řečeno, před deseti lety bych se vysvětlováním jeho účelu svým dětem také nerad ztrapňoval.

„Víte, co by takový objev znamenal? Předělat celou teorii! To by mě bavilo. Vy byste jel se mnou?“

Ženy prý mají v mozku pro zpracování informací dvě centra. Tahle zřejmě používala jen jedno, pro změnu zamířila do příkopu. Žádné vtipy o blondýnách neznám, všechno je to pravda.

„Když pojedete opatrněji, tak klidně. Můžu to vzít přes Bratislavu nebo Maďarsko, to je jedno. Ostatně,

vysadíte mě kousek před Mikulovem, stavím se v Brodu u kamaráda z vojny.“ Chvilí přemýšlela a vědecká zvědavost zvítězila. Přibrzdila a jednou rukou pustila volant.

„Já jsem Jarmila Šimová.“ Přes obroučky brýlí usazenými opět na špičce nosu zkoušela šilhat směrem vpřed a ještě na mě. „Zdálo se mi, že na sto kilometrů nestálo za to se seznamovat, ale vy jste opravdu zajímavá osoba.“

„Prosím, žádné komplimenty, dívejte se upřeně dopředu. Předem s vámi souhlasím. Jmenuju se Jaromír Chlebský, říkají mi Grizzly.“

Přezdívka jí nešla z pusy, možná jí připadala příliš živočišná, ale než jsme projeli Brnem, zvykla si. Hustila do mě své čerstvě rašící představy o historii. Význam mamutů při polidšťování člověka. Od rozdělení lovců na zemědělce a pastevce, vliv kočování na kulturu a počet dětí v rodině, změnu matriarchátu v patriarchát.

„Jenom jestli se neženete do předčasných závěrů,“ skočil jsem jí do řeči. „To, jak říkáte, dildo, nebo vaginální náhražku“ – zvyknout si na její slovník chtělo trochu soustředěnosti – „mohl vyrobit spíš lovec. Chystal se někam na delší dobu honit mamuty a doma nechával mladou neuspokojenou samičku. Určitě moc chtěl, aby mu prvobytně nezahýbala. Až ten předmět uvidíte, je udělaný z mamutoviny. K výrobě měl autor k dispozici jen kamenné nástroje a určitě mu zabral hodně času. Nejdřív musel předmět vymyslet nebo ho okouknout

u sebe i konkurence. Vždyť on byl první sexuolog!“ Trochu jsem si dělal legraci, ale zase ne tak úplně.

Doktorka mé nadšení nesdílela, šlapala na plyn a dívala se na hodinky. Sobota nepatří mezi exponované dny, nikde žádné zácpy, a proto jsme do muzea stihli dorazit hodinu před zavírací dobou. Zase jsem tiše žasnul, co dokáže tvor se dvěma centry v mozku. Skočila do střevíčků, plná netrpělivosti vyrazila z parkoviště, a zapomněla zamknout auto.

Ani po upozornění se jí nepodařilo ovládnout zvědavost, hodila mi klíčky, abych to udělal, a sama proběhla kolem kasy. Marné volání, na lístky neslyšela. Musel jsem ji omluvit jako potrhlou vědkyni a zaplatit, než se kajícíně vrátila, zmatená množstvím sálů v patře.

„Promiňte, vůbec netuším, kam mám jít.“

„Je to někde v patře.“ Také jsem si místo přesně nepamatoval, vyptávat se vrátné na diluviálního robertka mi připadalo riskantní. „Paní doktorko, tudy.“ Museli jsme projít kolem výstavky hrobů, na ty se ani nepodívala, vedl ji jediný zájem. Naštěstí předměty ve vitrínách podléhaly řazení podle materiálu: mamutovina, a náhodou mi také zůstala v paměti prostorová koordináta: velká vitrína, vlevo nahoře. Přesně tam, aby si ho nikdo příliš nevšímal, hlavně ne zvědavé děti, které by mohly doprovod přistihnout při neznalosti. Ohnutý předmět se mi podařilo popsat dost přesně i po letech. Dva hrbolky na začátku oblouku kousek